

Stukken voor de Redactie	Redactie:	Alle c orrespondentie
zenden voor den 15e	G. D. DUURSMA.	richten aan het Secretariaat
der maand aan		Adres
G. D. DUURSMA.		Mej. J.J.E.V.D.THOORN.
Achter de Hoven 114 bis	Girorekening	Amelia van Solmsstraat 80
LEEUWARDEN	No. 133550 - DEN HAAG	DEN HAAG
CHR. DE RINGH, Voorzitter. Hilversum, Nieuweg 73: Mej. J J		
v d Thoom Secretaresse. den Haag. CHR. F W. SLIPER. Penningmeester, den Haag.		
Willeman Outhoornstraat 2 G D DUURSMA. Leeuwarden. Achter de Hoven 114bis		
A.F.H. BUINING, Hoorst. Hamersveld. maar". Bestuurslid		

HET GESLACHT REBUTIA. K. Schumann.

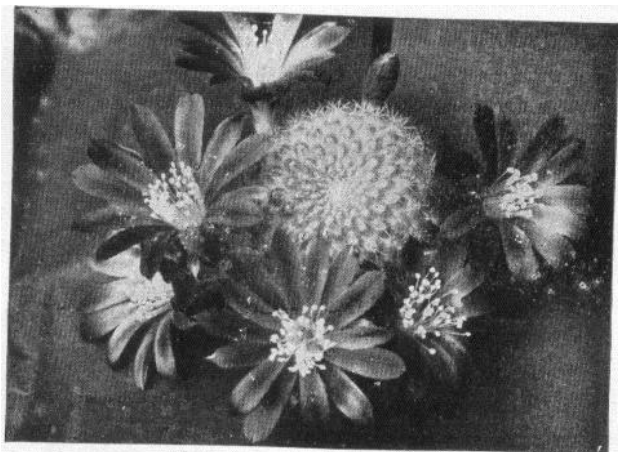
Dit geslacht werd, zooals bekend is, door Prof. **K. Schumann** in 1895 vastgesteld in het Monatschrift für Kakteenkunde van dat jaar op blz. 102 e.v. met als geno-type *Rebutia minuscula* K. Schum. Een zeer uitvoerige beschrijving treft men daarin aan met een goede afbeelding van de plant. Wij laten het verloop van de geschiedenis van dit geslacht rusten, wijzen er echter op, dat in den loop der jaren verschillende nieuwe soorten onder het geslacht werden gerangschikt.

Het moderne streven is de familie der cactussen in vele goed omlijnde, kleine geslachten in te deelen. Wij sluiten ons bij dit principe aan en willen op deze plaats trachten duidelijk uiteen te zetten, welke cactussen uitsluitend met *Rebutia* mogen worden aangesproken. In het dagelijksch gebruik voeren thans al te veel planten dezen geslachtsnaam.

Rebutias zijn klein van vorm, ongeveer 2.5 cm. hoog en ongeveer 4 cm. in doorsnede. De top is ingedrukt en verdiept. De ribben zijn geheel opgelost in wratten. Op den top der wratten zitten de areolen, die aanvankelijk kaal, later iets wollig zijn. De straalvormig gestelde doorns zijn borstelachtig, glasachtig, dun. De bloemknoppen breken even boven de areolen door de opperhuid heen en zijn in het jongste stadium een weinig wollig. Zeer spoedig verdwijnt deze wol. De bloembuis en de wand van het vruchtbeginsel (pericarp) zijn geschubd en de oksels der schubjes zijn schijnbaar kaal (microscopisch behaard).

(De omschrijving van het al of niet behaard zijn van de bloembuis en pericarp is niet juist. Eventueele haren en doorns ontstaan uit areolen, die in de oksels van de schubjes op de bloembuis en het pericarp voorkomen. Bij cactussen mag men dus niet zeggen, dat een bloembuis of pericarp behaard of bedoornd is, maar dat in de oksels der schubjes al of niet beharing of bedoorning voorkomt.)

Prof. W e r d e r m a n n schrijft reeds bij *Rebutia Marsoneri* Werd. (Kakteenkunde 1937, I, pag. 4) dat de schubjes op het vruchtbeginsel soms een paar zeer kleine witte wolharen vertoonen. Bij ons importmateriaal van variëteiten en vormen van *Rebutia Marsoneri* Werd. (waaronder zeer zeker nieuwe soorten) en van *Rebutia violactiflora* Backbg. en de niet beschreven soorten, variëteiten en vormen tusschen de laatste en *Rebutia minuscula* K.

Rebutia minuscula.

Schum., hebben wij fijne, korte haar- en doornvorming geconstateerd in de oksels der schubjes op het pericarp.

De bloemen zijn slank trechtervormig en geel, oranje-geel, oranje-rood, zinnobes, scharlaken, rose, purpur-rose, karmijn en violet van kleur. Witte bloemen zouden ook voorkomen. De meeldraden en de stamper staan vrij in de bloembuis en zijn niet met elkaar vergroeid. De vrucht is kaal en sappig, omgekeerd peervormig of gedrukt kogelig en in rijpen toestand rood, rose, geel en groen van kleur. De zaden zijn zwart, zijde-achtig glanzend, langwerpig mutsvormig, bezet met fijne pukkeltsjes, vooral aan den kant van den navel: de navel is licht grijsbruin van kleur, groot, rond met scherp-achtigen rand en een wratachtige verhooging in het midden.

Het geslacht **Rebutia** hh Schum. is zeer nauw verwant aan het 'geslacht **Mediolobivia** Backbg., welke naam wel zeer ongelukkig gekozen is. Tot dusver zijn, voor zoover mij bekend is, de volgende soorten en variëteiten van het geslacht **Rebutia** K. Schum. geldig beschreven:

- Rebutia minuscula** K, Schum. Monatschrift f. Kakteenkunde, 1895, 5, pag. 102;
- Rebutia senilis** Backbg. Der Kakteenfreund, 1932, pag. 124;
- Rebutia senilis** Backbg. **var. aurescens** Backbg. Kaktus ABC, 1936, pag. 416;
- Rebutia senilis** Backbg. **var. lilacino-rosea** Backbg. Kaktus ABC, 1936, pag. 416;
- Rebutia senilis** Backbg. **var. Stuemariana** Backbg. Kaktus ABC, 1936, pag. 416;
- Rebutia xanthocarpa** Backbg. Der Kakteenfreund, 1932, pag. 132;
- Rebutia xanthocarpa** Backbg. **var. pallidior** Backbg. Der Kakteenfreund, 1932, pag. 132;
- Rebutia violaciflora** Backbg. Blätter f. Kakteenforschung, 1935, 8:
- Rebutia chrysacantha** Backbg. Kaktus ABC, 1936, pag. 416;
- Rebutia grandiflora** Backbg. Kaktus ABC, 1936, pag. 416;
- Rebutia Knuthiana** Backbg. Kaktus ABC, 1936, pag. 416;
- Rebutia dasyphrisa** Werd. Blühende Kakteen und andere sukkulente Pflanzen, 1935, .Tafel 103;
- Rebutia Marsoneri** Werd.: Kakteenkunde, 1937, pag. 1.

Een volgenden keer zullen wij de geslachten behandelen, waarin verschillende planten opgenomen zijn, die nog veelvuldig onder den geslachtsnaam **Rebutia** in de verzamelingen voorkomen.

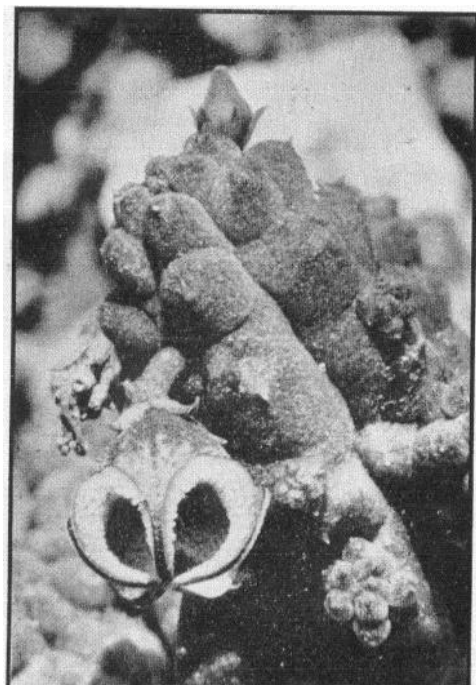
A. F. H. BUINING.

PECTINARIA ASPERIFLORA. N. E. B ro wn.

Het geslacht *Pectinaria* werd door H a w o r t h ingesteld in 1819 voor **Pectinaria articulata**, een plant, die omstreeks 1773 door T h u n b e r g was gevonden. Hij baseerde dezen naam op de buitentoronaslippen, welke getand' waren; pectinatus is afgeleid van het Latijnsche woord pecten, dat "haarkam beteekend, doch bij latere vondsten bleek deze eigenschap niet kenmerkend te zijn.

Tegenwoordig kent men zes soorten van het geslacht *Pectinaria*.

zij vertoonen verschillen in de corona's, doch zij hebben de eigenschap gemeen, dat de bloemkroonslippen aan den top met elkaar verbonden zijn, Het geslacht wordt alleen gevonden in de Kaap Provincie, het is misschien een der onaantrekkelijkste, doch tevens een der interessantste van de Stapeliae. De planten zijn niet aantrekkelijk, omdat de bloemen klein zijn en van buiten dof van kleur, de bloemkroonslippen staan niet uitgespreid, want aan den top zitten ze aan elkander vast, Er ontstaan hierdoor nauwe openingen

Pectinaria asperiflora.

Cliché White en Sloane.

Foto F. I. Lang.

tusschen de slippen, waardoor de insecten kunnen binnenkomen en voor de bestuiving zorg dragen. Interessant zijn de planten door den eigenaardigen ondergrondschen groei der stammen, vooral bij *Pectinaria arcuata* en bij *Pectinaria Pillansii*, Bij laatst genoemde plant ontwikkelen zich zelfs de bloemen onder den grond.

Bij *Pectinaria asperiflora* staan de stammen in bossen, zij zijn gebogen of recht, 2-8 c.M. lang en 13-20 m.M. dik, rond tot cilindrisch met 6 tot 8 ribben, gevormd door dicht op elkaar

staande, stevige, kegelvormige, weinig puntige tuberkels van 1 . 5 2 m.M. lengte, onbehaard en donker, dof purper gekleurd bij de jonge stammen.

De bloemen staan alleen en ontwikkelen zich uit de groeven tusschen de tuberkels van den nieuwen groei. De kelkblaadjes zijn 1.5-2 m.M, lang, ovaal lancetvormig, puntig, onbehaard, met onduidelijke papillen bezet. De bloem is hangend, iets vijfkantig rond of met klokvormige buis en zeer korten kegelvormigen top, 4-5 m.M. in doorsnede. De knop is kort en puntig, geopend, stomp met de randen van de slippen iets gebogen en een nauwe lancetvormige spleet tusschen de slippen vormend, van buiten purperbruin met weinig papillen, van binnen wit met purpere vlekken, dicht bezet met groote papillen, welke onder een vergrootglas gezien, bedekt zijn met tandvormige verhevenheden. De buis is 3 m.M. lang, de slippen zijn over de buis gebogen en aan den top met elkaar verbonden 3-4 m.M. lang en 3 m.M. breed, driekantig ovaal, puntig. De buitencorona is ongeveer 1 m.M. lang, bekervormig, gewoonlijk met 5 paar opstaande puntige tanden van 1/2 m.M. lengte, afgewisseld met 5 breede dwarse lobben, welke onregelmatig met 5 tot 8 tandjes bezet zijn, maar soms onregelmatig verdeeld in vele puntige tandjes, donker bruinpurper. De binnencoronaslippen zijn 1/m.M. lang, driekantig, puntig, dicht aanleunend tegen de helmknoppen en er iets boven uitstekend, breed, verbonden aan de basis met de buitencorona, donker bruinpurper gekleurd.

Zooals reeds gezegd is; de plant en de bloemen zijn onaanzienlijk. De bladlooze vleezige stammen worden niet groot en gelijken in vorm op 6~8 kantige worstjes, purperachtig of groen van kleur. De kleine tuberkels met scherpe punten (rudimentaire blaadjes) welke langs den stam zijn verspreid, vormen de ribben. De bloem is evenals bij alle *Pectinaria's* aan den top der slippen met elkaar verbonden, zoodat zij 'een soort kooi vormt en de binnenkant niet te zien is. Maken wij haar echter open dan verschilt zij van de bloemen der andere *Pectinaria's* en Dr. B r o w n uitte zijn groote verwondering bij het zien van deze bloem, welke geheel verschillend is van bouw met de vele duizenden bloemen van andere soorten, welke hij gezien had, De binnenkant is geheel bedekt met zuilvormige verhevenheden (geen haren) zoo iets als papillen, welke op hun beurt dicht bezet zijn met korte tandjes. Naar dit ruwe oppervlak der bloem is zij asperiflora genoemd, asper = ruw. Buiten den merkwaardigen bouw is ook de kleur prachtig. De **grond-**

kleur is wit, glimmend en glinsterend als bedekt met rijp en rijk geteekend met roode vlekjes.

De bloeitijd valt laat in den zomer en in den herfst.

TH. DE HAAS,

HET LEEKENHOEKJE.

*Correspondentie, die op deze rubriek betrekking heeft,
s.v.p. zenden aan J. J. E. van den T hoorn,
Amalia van Solmssfraat 80, Den Haag.*

HET INSECTICIDE DERRIS.

Wanneer in het vroege voorjaar de zon dagelijks aan kracht wint en onze gedoornde vrienden evenals onze andere vetplanten uit hun winterslaap doet ontwaken, wekt zij tegelijkertijd de ongenooide gasten in onze kas tot nieuw leven en verhoogde vitaliteit. Spint, wolluis, wortelluis en schildluis *zijn* de parasieten, waarvan succulenten het meeste te lijden hebben en die hardnekkig weerstand bieden aan onze pogingen om hen te verdelgen.

Het gemakkelijkst is wolluis en bloedluis te verwijderen, dit ongedierte verraad zijn aanwezigheid door een wit wollig pluus, bestaande uit fijne draden van was, welke door klieren aan de rugzijde van het achterlijf worden -afgescheiden en trekt door zijn grootte en kleur onmiddellijk onze opmerkzaamheid, Door vlijtig en nauwkeurig vangen, d.w.z. verwijderen met een puntig houtje of met een penseel gedrenkt in alcohol of desnoods in water, kunnen we dit gespuis de baas blijven en volkomen kwijt raken.

Minder gemakkelijk bestrijden we roode spin, schildluis en wortelluis. Een bekend Engekch plantenliefhebber verklaarde: „Ik kweek veertig jaar Mesems en ik heb veertig jaar wortelluis”; de bekende Hollandsche Mesemkweker, de Heer F. S w u s t e, heeft ook nog geen afdoend middel tegen wortelluis gevonden. Herhaaldelijk verpotten in gestoomde aarde, nadat men de wortels schoon gespoeld of schoon geborsteld heeft, is nog het beste middel om het kwaad te beteugelen. De heer S w i s t e spoelt de wortels schoon, onder de kraan van de waterleiding, 'waaraan hij een gummi slangetje bevestigd heeft en waarvan hij, door het slangetje wat dicht te' knijpen den druk kan verhoogen,. Hij noemt het een paardenmiddel, omdat men nogal veel wortels verliest, Het werk neemt veel tijd, omdat men de wortels uit elkaar moet peuteren, de losse ver-

kurkte stukjes huid van de basis van de plant moet verwijderen, want dat zijn schuilplaatsen voor luizen en eieren, en bovendien zeer langdurig spoelen moet, De Heer S w u s te heeft ook wel eens kajapoetolie gebruikt, doch toen raakte hij met de wortelluis ook de wortels kwijt, hij schreef dan ook: „als men de wortels afsnijdt, bereikt men hetzelfde resultaat eenvoudiger en vlugger.”

De aanwezigheid van spint of roode spin verraadt zich meestal als het te laat is, d.w.z. als het insect de schade reeds heeft aangericht en het bladgroen van de plant heeft weggevreten, zoodat leelijke bruine vlekken zijn ontstaan. Vroeg of laat maakt iedere liefhebber kennis met dit kleine venijnige insect: het komt 's zomers voor op alle mogelijke tuin- en kasgewassen. Ik durf zeggen, dat degenen, die beweert: „ik heb nog nooit roode spin in de kas gehad”, jokt of zijn planten niet goed nakijkt. In de meeste liefhebberskasjes staan de planten dicht bijeen, wij hebben niet genoeg zelfbedwang en wetenonze verzamellust niet aan banden te leggen, zoodat ieder hoekje van de kas wordt gebruikt en er haast geen ruimte tusschen de planten overblijft. Dit heeft tengevolge, dat men de eerste exemplaren van roode spin niet opmerkt, tenzij men Argusoogen heeft of een zesde zintuig, dat het ongedierte dadelijk doet ontdekken

Geregeld kan men in verschillende handboeken en in artikelen over het behandelen van Succulenten lezen, dat gespannen lucht nadeelig is voor roode spin en ook kan men herhaaldelijk lezen, dat veel frissche lucht de roode spin verdrijft. Beide mededeelingen zijn onjuist: spint tiert in ons land welig op planten in de buitenlucht want het komt voor op erwten, boonen, lathyrus, komkommers, augurken, vruchtboomen, rozen etc. etc. en spint trekt zich in plantenkassen niets aan van frissche lucht en ook niets van een gespannen, vochtige, warme atmosfeer, Ik heb enkele planten, waarop ik spint ontdekte, na de dieren zooveel mogelijk onder de kraan van de waterleiding weggespoeld te hebben, den geheelen zomer dag en nacht buiten laten staan: ook bij slecht weer en onweersbuien en hen dus het maximum van frissche lucht gegeven, dat tusschen de muren van een stadstuintje te bereiken is. Op het eind van September was het spint niet verdwenen.

Ik heb eens een *Thunbergia* gezien, een plant van wel een meter breed, gekweekt in een warme vochtige kas, waarop zóoveel spint zat, dat de bladeren rood gekleurd waren., ik heb op het Landbouwproefstation te Naaldwijk, waar proeven werden genomen ter bestrijding van spint op komkommers, de planten zien staan in ge-

sloten platte bakken, waar het water van de ruiten druipte, doch in deze gespannen, vochtige lucht, was het spint in blakenden welstand.

Het meeste succes heb ik in den strijd tegen roode spin kunnen behalen met het gebruik van zwavelpoeder, dat men op de planten strooit en er eenige dagen op moet laten liggen bij zonnig weer. Het is de zwaveldamp, die de insecten doodt en deze vormt zich het beste als de zon schijnt.

Even hardnekkig als roode spin, verdedigt schildluis zijn stellingen in onze kas. Schildluizen op kamerplanten bestrijdt men het doelmatigst door de planten met een borsteltje met zeepwater af te borstelen leert de Plantenziektkundige Dienst te Wageningen in zijn brochure over schildluizen. Het afzoeken en stelselmatig verwijderen van schild- of dopluis, nadat men de planten behandeld heeft met een borsteltje met zeepsop, alcohol of petroleumemulsie (Volck) geeft bij dichtbedoornde planten geen voldoende uitkomst, evenmin als het bespuiten met deze vloeistoffen. Heeft men eenmaal flink schildluis in de kas, nu, dan zit er een bagijn voor te bidden, zou men in Vlaanderen zeggen: waarmede men aangeven wil, dat er niet veel kans bestaat, dat men van het kwaad verlost zal worden.

Overtuigd als we zijn van de moeilijkheid om genoemde parasieten in onze kasjes met succes te bestrijden: hun voortplantingsvermogen is enorm groot, de geheele ontwikkelingsperiode duurt vaak slechts enkele weken, zoodat onder gunstige omstandigheden verschillende generaties, per jaar ontstaan, nemen we steeds met belangstelling kennis van ieder nieuw insecticide, dat ons door bevoegden wordt aanbevolen.

In den laatsten tijd werd meermalen de aandacht gevestigd op derris en werd op de waarde van dit bestrijdingsmiddel gewezen in publicaties van den Plantenziektenkundigen Dienst en van de Ned. Plantenziektenkundige Vereeniging. In het Decemбернаummer van 1934 blz. 198 schrijft de Heer S w ü s t e in Succulenta over derris. Wat ik verder over derris mededeel is voornamelijk ontleend aan het Tijdschrift over Plantenziekten, vol. XVII, 1936, 4de aflevering+

Derrispoeder of kortweg derris is de gemalen wortel van een in de tropen en vooral in Zuid-Azië voorkomend plantengeslacht, behoorend tot de Papilionaceae en wel van twee soorten n.l. *Derris elliptica* en *Derris malaccensis*. De wortels van deze planten bevat

ten rotenon, een stof, die een krachtige giftige, werking heeft op verschillende insecten en op visschen, doch die voor warmbloedige dieren, dus ook voor den mensch en voor vogels ongevaarlijk is. Deze laatste eigenschap doet de waarde als insecticide stijgen.

De giftigheid voor verschillende insecten is afhankelijk van het rotenongehalte, dat niet voor alle soorten derris gelijk is. Een zéér goede kwaliteit komt uit ons Indië.

Het gebruiken van fijngestampten derriswortel om op een gemakkelijke manier visch te vangen, de dieren raken bedwelmd en komen boven drijven, was al eeuwenlang bekend bij de inlandsche bevolking van Nederlandsch-Indië, evenals bij de Indianen in Zuid-Amerika en bij de Boschnegers in Suriname. Chineesche en Japan-sche groenteboeren kenden de doodende kracht voor verschillende insecten. In 1747 verscheen te Amsterdam een werk van Rumphius, waarin mededeeling werd gedaan van derris als vischvergift, terwijl in 1848 in een Engelsch tijdschrift derris wordt vermeld als een insecticide tegen rupsen op notemuskaatboomen. Eerst in den laatsten tijd werden meer uitgebreide proeven genomen en onderzoekingen gedaan.

Het bovengenoemde orgaan van de Ned. Plantenziektenkundige Vereeniging publiceert een lijst van Nederlandsche insecten met vermelding van hun gevoeligheid voor derris.

Derris kan als stuif- en als spuitmiddel toegepast worden, het eerste verdient in vele gevallen de voorkeur en is voor amateur-kweekers het gemakkelijkst, daar de bereiding van het spuitmiddel vrij ingewikkeld is. Als spuit- of sproeimiddel wordt het onder verschillende namen in den handel gebracht (Derrisemulsion, Polvosal, Septodust, Tubanol etc.). Het verstuiwen van het gewone poeder kan geschieden met, een eenvoudigen verstuiver, een gummi-ballon, welke een dop heeft, voorzien van gaatjes, doch. nog eenvoudiger met een gazen zakje, gevuld met het poeder, dat men boven de planten schudt.

Het rotenon, het werkzame bestanddeel van derris, is lichtgevoelig: het poeder moet donker en droog bewaard worden.

Verstuiwen of spuiten doet men bij voorkeur 's avonds of anders bij bedekte lucht, daar rotenon in de volle zon vrij spoedig ontleedt.

Gaan we na welk ongedierte met derris bestreden kan worden, dan zien we, dat het grootste succes wordt bereikt bij naakterupsen, bij kevers, vooral frambozenkevers, aardvlooien, thrips en mieren,

alsook bij vlooiën en bij luizen van honden, katten en kippen. Sommige bladluissoorten zijn heel sterk, andere weer weinig gevoelig. Van de vijanden in onze kas, bleek bloedluis, wolluis, schild- en dopluis helaas ongevoelig, waarschijnlijk door de bescherming van de wasachtige substantie en van de schilden. Herhaaldelijk werden proeven genomen tegen deze soorten, doch steeds met negatief succes. Spint bleek alleen gevoelig voor meermalen bespuiten met een mengsel van derrispoeder en water, Verschillende mierensoorten bleken door bestuiving en bespuiting verdreven te kunnen worden. In een stadstuintje te Amsterdam werd door den Plantenziektenkundigen Dienst de geheele oppervlakte bestoven, na tien dagen was er geen mier meer aanwezig. Een van mijn kennissen kon met éénmaal bestuiven uit een platten bak de mieren verdrijven, die hij vroeger tevergeefs met allerlei middelen bestreden had, Zelf ben ik meermalen in de gelegenheid geweest met één keer stuiven met derrispoeder mieren onmiddellijk te verdrijven.

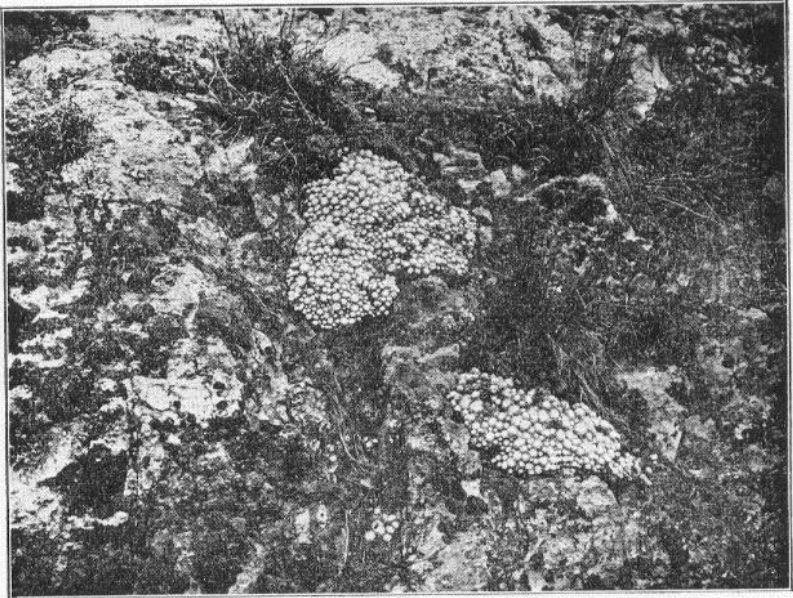
Hoewel derris niet in staat is, de voornaamste vijanden van onze planten te vernietigen, moeten we het toch een aanvulling van de ons ten dienste staande middelen tegen schadelijke insecten beschouwen, te meer daar het gebruik voor planten geen enkel nadeelig gevolg heeft, Dit laatste kan men van verschillende andere bestrijdingsmiddelen niet zeggen. Een tweede voordeel is, dat derrispoeder zeer goedkoop is, voor f 0.35 heeft men voor ons doel een flinken voorraad,

SPINNEWEB - HUISLOOK.

De verschillende soorten Spinneweb-huislook, welke bij de groep Arachnoideae van het geslacht *Sempervivum* zijn ondergebracht, behooren tot de meest interessante succulenten.

Het mooiste is wel *Sempervivum arachnoideum* L., waarvan wij hierbij een afbeelding geven op de natuurlijke groeiplaats. Dit aardige plantje komt in de Oost-, Centraal- en West-Alpen van Oostenrijk (Salzburg) en Frankrijk, alsmede in de Pyreneeën tot op 2000 metershoogte algemeen voor. Op warme, zonnige plekken en langs droge hellingen overdekt ze groote stukken met haar als van 'spinrag overtrokken rozetjes. Onvergelijkelijk schoon zijn deze plekken in den zomer, wanneer verschillende plantjes zich tooien met tamelijk groote purperroode bloempjes.

Ten onzent ziet men de echte *Semp. arachnoideum* niet zoo vaak. Wat onder dien naam gaat is vrijwel altijd de iets robuster groeiende *Semp. tomentosum* Lehm, et Schnittsp., waarschijnlijk een variëteit van eerstgenoemde en daarom ook wel als *Semp. arachn.*

Sempervivum arachnoideum L.

op haar natuurlijke groeiplaats bij Branson, Unterwallis, Zwitserland.

Foto E. Ganz. — Coll. Bot. Inst. Wien.

Cliché Weekblad Kon. Ned. Mij. v. Tuinb. en Plantk.

Sempervivum tomentosum Lehm. E. Schniftsp.

Cliché N.V. Uitg. Mij. „Kosmos”, Amsterdam.

gnaphalium Hort. beschreven. Zoowel het Latijnsche woord tomentum als het Grieksche woord gnaphalon beteekent vilt, Op de foto van deze plant komt de bloeiwijze duidelijk uit.

Beide spinnewebplantjes zijn volkomen winterhard, mits men ze 's winters maar zoo droog mogelijk houdt. Op het hoogste gedeelte van een rotspartij, in kalkhoudende aarde geplant, kunnen ze jarenlang blijven staan. Zij kruipen daar prachtig over de steenen heen en bloeien geregeld, d.w.z. bij zoo'n rosettegroep zijn altijd wel eenige plantjes, welke een bloemstengel vormen. Zoo'n rosetje moet haar bloei met den dood hekopen, doch inmiddels zorgt ze door talrijke uitloopers wel weer voor haar voortbestaan.

Ook in wijde potten met kalkhoudende aarde kunnen deze huislooksoorten zich tot prachtige dicht ineengroeiende zoden ontwikkelen, mits men ze maar een zonnige plaats geeft.

Zij worden ook wel voor het beplanten van zoogenaamde „cactustuintjes” gebruikt, maar binnenshuis komt de volle schoonheid niet tot haar recht.

G. D. D.

HET MADELIEFJE ONDER DE CACTUSSEN.

(*Notocactus concinnus* A. Berg.)

Dit allerliefste dwergplantje werd in 1839 uit Zuid-Brazilië ingevoerd. De foto zegt, heter dan woorden, hoe dankbaar het bloeit, Vroeg in het voorjaar verschijnen de van buiten karmijnroode, van binnen zuiver kanariegele, zijdeachtig glanzende bloemen, welke

Notocactus 1 *concinnus* A . Berg. (Foto De Laet.)

alleen bij volle zon open zijn. Vooral als eenige plantjes bij elkaar in een vlakke schaal zijn uitgeplant, verkrijgt men een dankbaar groepje. De behandeling is uiterst eenvoudig, de vermeerdering uit zaad levert voor niemand moeilijkheden.

G. D. D.

INHOUD: Het geslacht *Rebutia*. — *Pectinaria asperiflora*. — Het Leekenhoekje. — Spinneweb-huislook. — Het madeliefje onder de Cactussen.